ISSN 0132-4462.
№ 4 2003
КВІТЕНЬ

перець

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Юрій КОСОБУКІН

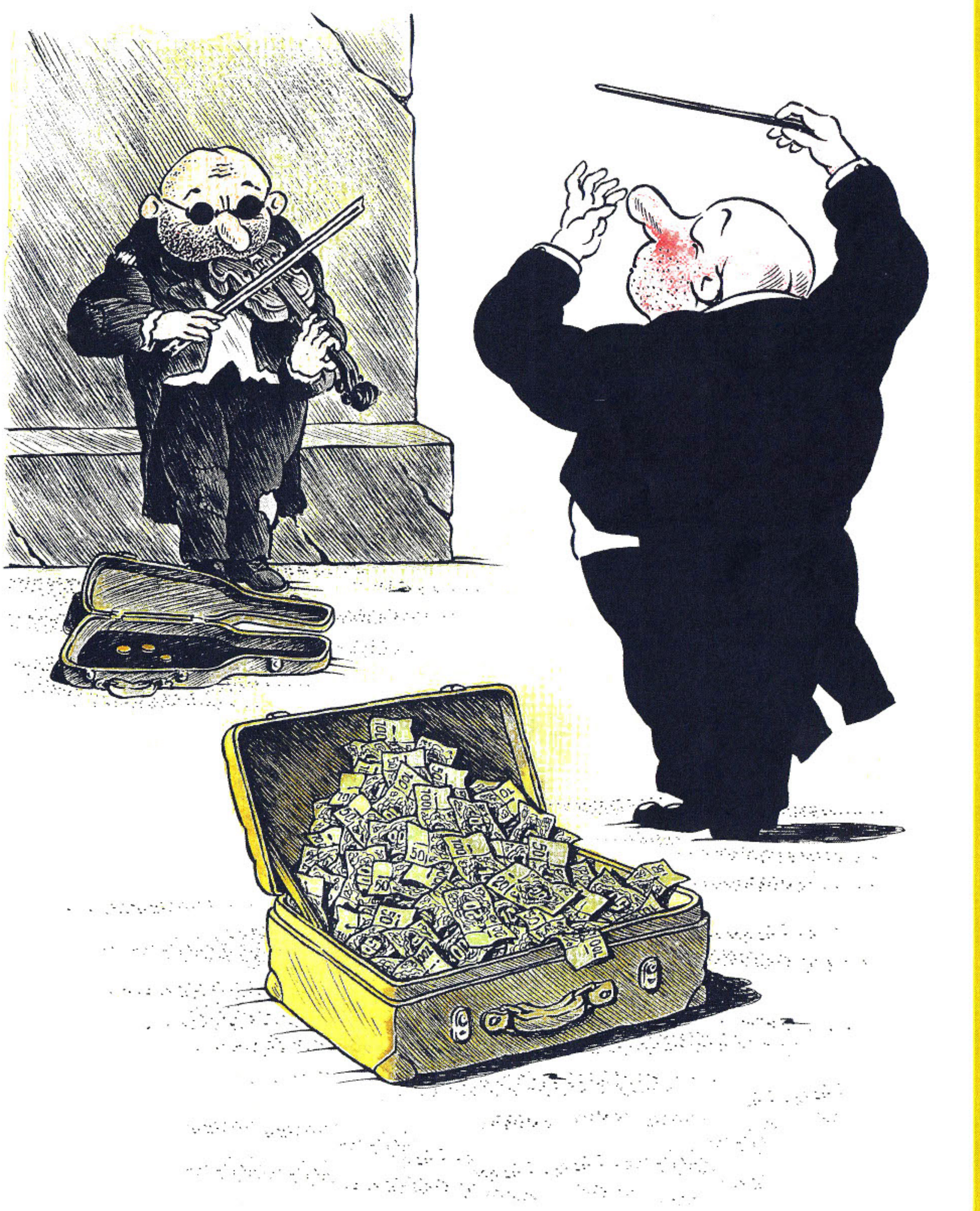

Телеграфне агентство Перця

ТУРЕЦЬКІ ПАЛЯНИЦІ

Минулого року наші хлібороби зібрали непоганий урожай зерна.

А весною у «засіках» його виявилося не так вже й багато. Одні кажуть, що значну частину за безцінь продали за кордон, другі говорять про приписки до валового збору, треті називають інші причини. А в результаті, приміром, кияни вже в травні, можливо, будуть їсти паляниці із зерна, закупленого в Туреччині або в Росії.

КРАЩЕ ЗАБРАТИ, НІЖ ДАТИ?

Члени Наглядової ради Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика звернулися до Голови Верховної Ради України, аби той посприяв звільненню від оподаткування переможців цього дуже потрібного змагання. Оскільки майже половину преміальних, які виділяють здебільшого патріоти з діаспори, забирає держава. Спікер звернувся з листом до Прем'єр-міністра України. Той дав розпорядження керівникам відповідних міністерств. А ті послалися на наше законодавство: «Треба платити».

«За логікою цей патріотичний конкурс мав би проводитися за кошти держави,— поділився з кореспондентом ТАП один з його організаторів. — Але кажуть: «У нас грошей немає». Якщо у самих немає, то хоч не переполовинюйте ті премії, що дають дітям України благодійники з інших країн».

ТАКІ РЕАЛІЇ

Деякий час центральною вулицею Кіровограда вдень дозволялося їздити лише громадському транспорту. Тепер той, хто заплатить в міську казну 200 гривень на місяць, буде «кататися» тут на власному авто в будь-який час. Це, правда, можуть дозволити собі тільки заможні люди.

Рішення міськради ніхто не оскаржує. Але кіровоградські дотепники жартують: «Вулиця Карла Маркса — вождя світового пролетаріату — тепер не для пролетарських автовласників».

На заняття

2012 рік.

Ранок. У хаті — пекло.

Малий Тарасик у колисці.

Юна мати хапається за голову: пора йти на заняття, а немає кому доглянути синочка.

Такий же юний батько аж синіє від напруги і бухкає себе кулаком у груди:

— Не можу я залишитися вдома! Розумієш — не можу! Я й так цього місяця тільки два рази був на уроках. Павло Гаврилович пообіцяв вимести мене геть задрипаною мітлою!

— А я не розірвуся на семеро!— не знаходить собі місця юна мати.— Сьогодні в мене контрольна. Сказав хімік, щоб усі прийшли на заняття, бо приїде комісія.

— Може, попросимо побути з малим Олега Клепаного?— кинув рятівного круга батько.— Сидимо ж за однією партою. Покладистий хлопець, не раз виручав...

— Олегом не підіпремося... Пішов засватувати Ганьку Лободу...

— Що ж придумати?— чухає потилицю батько.

— Хіба твої батьки не могли б побути з малим?— кинула чоловікові шпильку юна мати.

— А хіба твої не могли б?— огризнувся молодий батько.

— Моїм треба заробляти пенсію!

—А моїм не треба! Мої в Бога теля з'їли?..

—Ва-а-а-й! А-а-й! Я-я-я-й!—захлинається Тарасик.

—Не витримаю... Чокнуся... Точно чокнуся,— тіпає колискою мати.

— Може, виручить Безверха?— гарячково шукає виходу батько.— Вона он скільки творів у тебе списала.

— У Наді свого клопоту по саму зав'язку — набубнявів живіт. Чи й доходить на заняття до кінця місяця.

— То гукни бабу Горпину.

— Бабу вже перехопили Микола Одуд зі своєю Наталкою.

— А де ж ти була?— насупив брови юний батько.— Треба було піти до баби першою, а не видивлятися в дзеркало.

— А ти де був? Дудлив пиво?— не залишилася в боргу юна мати.

—Там, де й ти!

— То оставайся з дитиною, якщо там, де й я!

— Не можу!— заволав юний батько.— Павло Гаврилович поставив мене чергувати!

— І я не залишуся!

— То нехай дитина остається сама!

— Нехай остається!

Малий Тарасик рве пупа. Юна мати зводить руки до небес. Юний батько скубе на собі чуба.

Дванадцятикласники збираються в школу.

Борис ПОЛІЩУК.

perec-ua.

perec-ua.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Петю! Не допусти скорочення військового бюджету! Ми ж дачі не добудуємо!

Вдала поїздка

ГУМОРЕСКА

— Все, Олено. Вдалішої поїздки не було — ввалившись в двері з пластиковим порожнім пакетом, видихнув Володимир.

Закривши за собою двері, він плюхнувся в крісло й, діставши калькулятора, почав підраховувати. Дружина стояла, чекаючи новин.

— Дивись. Білет до Харкова — тридцять... А я ж туди й назад електричкою за шість вісімдесят змотався. Далі. Пиріжки — одна гривня штука. Я жодного не купив, хоча хотілось сім разів. Іще сім гривень економії. А коли на базар приїхав — то взагалі. Куртка зі штучної шкіри — вісімдесят. Вважай — зекономив. Бо в мене ота, що позаторік купували, ще гарно виглядає. Шапка — сімдесят. У мене ж самов'язка — три гривні пряжа. Ха! Метро не користувався — плюс дві гривні. Мінералку не купував — гривня п'ятдесят. Чобітки дев'яносто! У мене й черевики добрі, ті що на заводі як премію отримав. Коротше — поїздка принесла чистої економії двісті сімдесят гривень сімдесят копійок!

— Володимире, навіщо ж ти туди їздив? Скуплятися? Чи економити гроші? Лише гроші витратив на дорогу...

— Ет, не розумієш ти моєї арифметики. Це ж економія, а не витрати. Підрахуй, скільки грошей вдома залишилось! Ні! Вдала-таки цього разу поїздка...

Олександр НОСЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Все, Маріє! Із завтрашнього дня міняю професію!

ЖІНКА Й АНГЕЛ

— В оцій книзі,—
каже Ганна,—
На сьомій сторінці
Пишуть,
ніби святий ангел
Живе в кожній жінці.
Павло слухає уважно
Й скрушно добавляє:
— А як жінка
вийде заміж —
Ангел відлітає.

Семен САВЧЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вам на вечір хороший спеціаліст з відкорковування пляшок не потрібен?

Майже з натури

ЕКСПОНАТ

У краєзнавчому музеї екскурсовод демонструє учням уламок мармурової дошки:

— Цій історичній знахідці три тисячі років,— каже. Один із учнів уточнює:

— Три тисячі і один рік!

— А ти звідки знаєш?

— Торік ми теж були на екскурсії, то ви ще тоді казали, що цій мармуровій дощечці три тисячі років.

В ОКУЛЯРАХ

Учитель, пояснюючи форму Землі, каже, що вона кругла, як голова. На другий день один учень усе забув.

— Ну, то яка Земля?— запитує вчитель учня ще раз і показує на свою голову.

— Лиса і в окулярах!— відповів учень.

Леся ВЕРНИГОРА.

с. Михайлівка
Шишацького району
Полтавської області.

ЛІКАРІ ЗАБОРОНЯЮТЬ

Зайшов пацієнт по лікаря-психіатра, сів на крісло і почав сміятися на увесь кабінет.

— Чого ви смієтесь?— запитав лікар.

— Пригадав, що сміх лікує хворих, та й сміюся.

— То смійтеся вдома.

— Вдома не можна.

— Чому?

— Бо лікарі не рекомендують займатися самолікуванням.

ГИРІ

Покупець подивився на вагу, потім на гирі та й каже до продавця:

— Мені не подобаються ваші гирі.

— Вибачте, а гир ми й не продаємо.

СЕКРЕТ

Розмовляють два солдати:

— О, Петре, тебе дівчина любить.

— Звідки ти знаєш?

— Бо майже кожного дня пише листи.

— А ти думаєш, що вона у мене одна?

БЕЗ КАЛЕНДАРЯ

— Кіндрате, чому ти ходиш у зимовій шапці? Уже ж весна.

— Хіба? Добре, що сказав.

— А ти не знав?

— Ні. У мене календаря немає.

НАШОГО

П'ятирічний син до мами:

— Я хочу братика або сестричку.

— Зачекай, ми з татом поїдемо на базар і купимо.

— Мені купованого не треба, я хочу нашого.

ЦІКАВО

Трирічний синок побачив уперше на небі місяць, запитав:

— А що то таке?

— Місяць.

— Цікаво. А тепер покажи мені рік і тижні.

Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

Олексій КОХАН

ІРОНІЗМИ

● *Яким же злиденним треба тепер виглядати, щоб до тебе нарешті припинила чіплятися податкова інспекція?*

● *Хто вшосте одружується, той занадто вже оптиміст.*

● *Отрутохімікати шкідливіші за бюрократів, але – не набагато.*

● *Криза сучасної літератури: кудись подівся талановитий читач.*

Володимир КУЗЕМКО.

Георгій МАЙОРЕНКО

ХІБА Ж ТО ЗБРОЯ?

Є такий давній анекдот з претензією на бувальщину. У темному закутку здоровило витяг ножа й процідив крізь зуби стрічному: «Гроші маєш?» А той дістав з-за пазухи сокиру і дивується: «А тобі навіщо?» «Та хотів роз-з-з-з-міняти...» — вицокує зубами отой з ножем.

Оскільки все тече і все змінюється, згадану стару історію на Донеччині віднедавна розповідають по-новому.

Зустрілися, кажуть, двоє перехожих. Той, що літнього віку, недбало тримав руки в кишенях. А молодший, навпаки, зігнувся під вагою химерної труби на плечі.

— Ти що — з села приteліпався? — почав кепкувати старший. — У місті, хлопче, проти цього лому є прийом. Ось...

Він витяг із кишені жменю гостроносих різнокаліберних патронів.

— І тобі раджу запастись. А цю залізяку можеш здати на брухт.

Молодик терпляче вислухав пораду, зняв із плеча свою ношу і непоспіхом розчохлив переносний гранатомет.

— А це бачив? Така штука, діду, може враз перетворити важкий танк на металобрухт, а твою міську багатоповерхівку на купу цегли. Не віриш?

Той не встиг відповісти, бо до цікавого діалогу несподівано пристав третій співрозмовник.

— Мужики, я хоч і з села, але зауважу, що у своєму місті ви добряче відстали від життя. Оцими «пукалками» можете хіба що горобців лякати на якомусь віддаленому хуторі. Зате я у себе в гаражі тримаю річ, що «візьме» навіть крейсер чи авіаносець. Та що там один корабель! Такі торпеди можуть розігнати цілу ескадру!..

Історія обривалася на найцікавішому місці, та, погодьтеся, була варта того, аби дізнатися її продовження. Бо хтось, приміром, міг ще похвалитися комплексом типу «Земля-земля»...

Утім, правоохоронці, вислухавши сучасний зразок усної народної творчості, відразу спростували достовірність суперечки і навіть зустрічі трьох «зброєносців»:

— Брехня! Зустрітися й вихвалятися вони могли вже хіба що після арешту за незаконне зберігання зброї. Щоправда, інші факти таки мали місце.

Тобто й справді співробітники карного розшуку Макіївки у Центрально-Міському районі міста натрапили на солідний арсенал боєприпасів. У своєму помешканні колишній працівник військкомату тримав прозапас понад 6 тисяч патронів різного калібру. Серед них набої до малокаліберної гвинтівки, патрони до пістолета Макарова, револьвера та автомата Калашникова. Тримав свій запас відставник, звісно, не на випадок війни, а для продажу. Саме під час гендлювання набоями правоохоронці й вийшли на запасливого та підприємливого відставного підполковника.

Немає сумніву, що величезну кількість патронів колишній військовий «прихопив» на спогад про службу. Але, питається, де міг розжитися переносним гранатометом РПГ-26 мешканець Ленінського району Донецька? Невже привіз на згадку про загратоване приміщення та огороджену колючим дротом територію, де свого часу двічі відбував «службу»? Однак факт залишається фактом — гранатомет, що здатен перетворити важкий танк та купу металу, двічі засуджений донеччанин зберігав удома, як найдорожчу реліквію.

Та й морські торпеди в Донецьких степах — аж ніяк не переспів відомої нісенітниці про підводний човен серед степу. Адже 38-річний мешканець одного з сіл Волноваського району і колишній мічман Чорноморського флоту й справді привіз із служби й зберігав у гаражі складові частини бойових торпед. Причому тримав тут не невинні деталі, а саме потужні боєзаряди.

Що тут ще сказати? Хтозна. Хіба тільки те, що на фоні згаданих достовірних фактів ота вигадка про дядьків, які лякають один одного ножем та сокирою, так і залишається примітивною побрехенькою. Принаймні на Донеччині, де чоловіки сьогодні віддають перевагу іншим «цяцькам» для дорослих.

Павло КУЩ,

малюнок Миколи КАПУСТИ.

Донецька область.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тримайся, Василю! Пес уже видихається.

Олексій КОХАН

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

◆ Гострий розум рідко уживається з гострими ліктями.

◆ Смуги невдач на життєвому шляху бувають у всіх, просто в декого вони поздовжні.

◆ Чим добріша людина, тим більше злості на ній можна зігнати.

◆ Лише наодинці з собою поводився як з рівним.

◆ Чим більше безсердечних, тим більше інфарктів.

◆ Це у них доводиться за все платити, у нас — переплачувати.

◆ Сучасний Мойсей: «Спочатку зробимо пустелю, а потім я вас виведу».

◆ В історика давався взнаки талант письменника-фантаста.

◆ Докопався до правди. Тут же і закопали.

◆ «Що ти мечешся»,— дорікав флюгер маятникові.

◆ Легше з'їсти того, хто не в своїй тарілці.

◆ Колись у нас були окремі недоліки, тепер вони, схоже, об'єдналися.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Георгій МАЙОРЕНКО

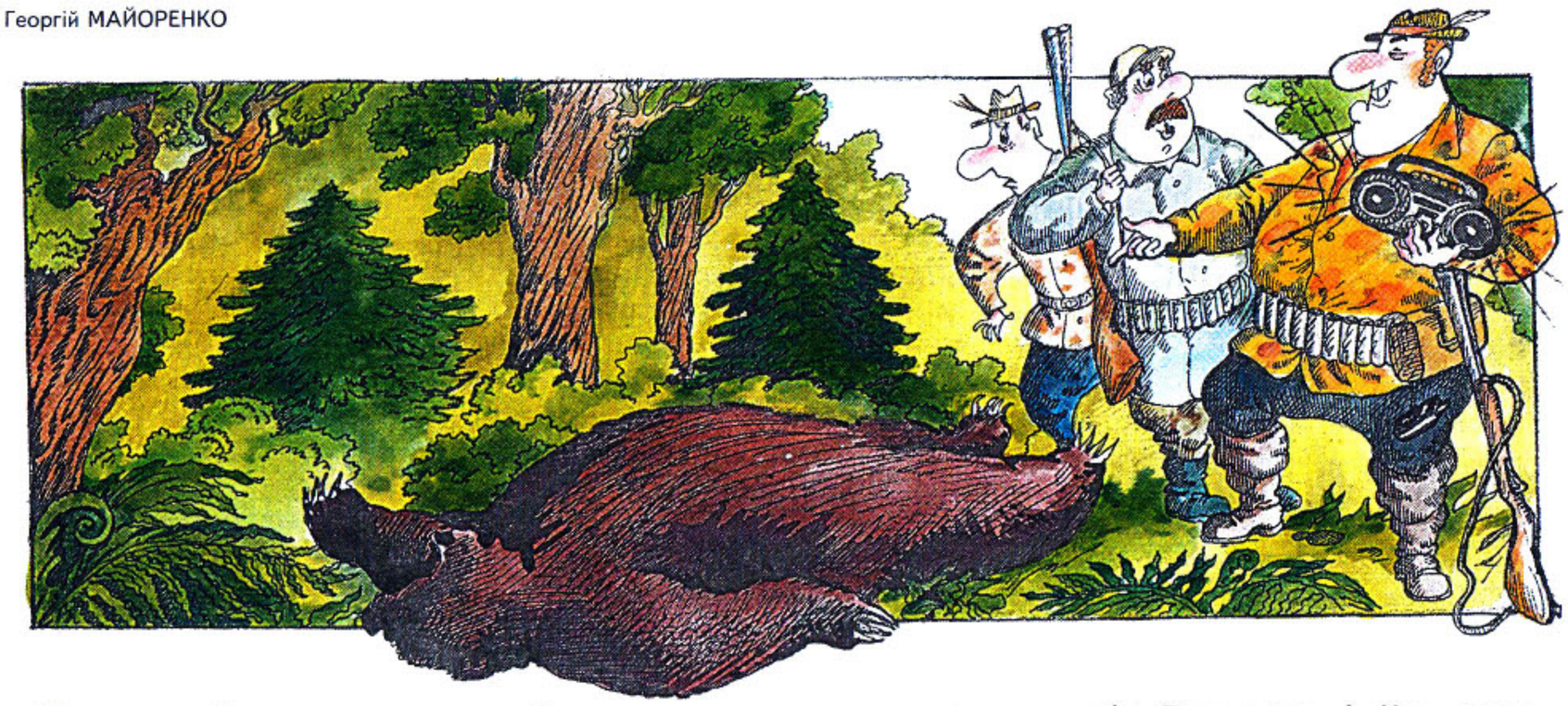

— Патрони закінчилися, довелося увімкнути записи сучасних музичних гуртів «Руки вгору» і «Ногу звело».

Дві басенки

ТВЕРДА ВДАЧА

Розгнівався Господар на Осла:
— Куди тебе нечиста понесла!?
Зажди, побудеш
на самій воді,—
Не дуже розбрикаєшся тоді!.. —
Надходить ніч. Коло пустих ясел
В хліві стоїть, похнюпившись,
Осел —
Страждає негодована скотина...
Не витримав Господар,
кличе Сина:
— Візьми-но сіна й віднеси у хлів,
Та тільки не кажи, що я звелів.

ЗАЗДРІСТЬ

Своїх господарів Гусак
За безсердечність лає.
Почув Горобчик: — Ну й дивак!
Чого не вистачає?!

Не треба їжі добувать —
Господар сам годує;
Сарай просторий. Благодать!
А він ще й вередує... —

Чужі гаразди Горобцю
Спокою не давали...

* * *

А Гусака для холодцю
Господарі тримали.

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Друже Перче!

Оце по радіо слухаю, що «спонсор прогнозу погоди — фірма така-то». То я хотів поцікавитися, як вона спонсорує цей прогноз? Мабуть, якщо краще — то день тоді обіцяють сонячний, теплий, а якщо гірше — то хмарно, холодно і дощ? А якщо немає спонсора, то на що нам розраховувати — на бурю і землетрус?

Жартувати далі? Кажуть, спонсори гроші на вітер не кидають, а в даному випадку виходить, що кидають. Правда, не тільки на вітер.

Максим БІЛОШАПКА.

м. Полтава.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Лікарю, позбавте мене грошової залежності!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

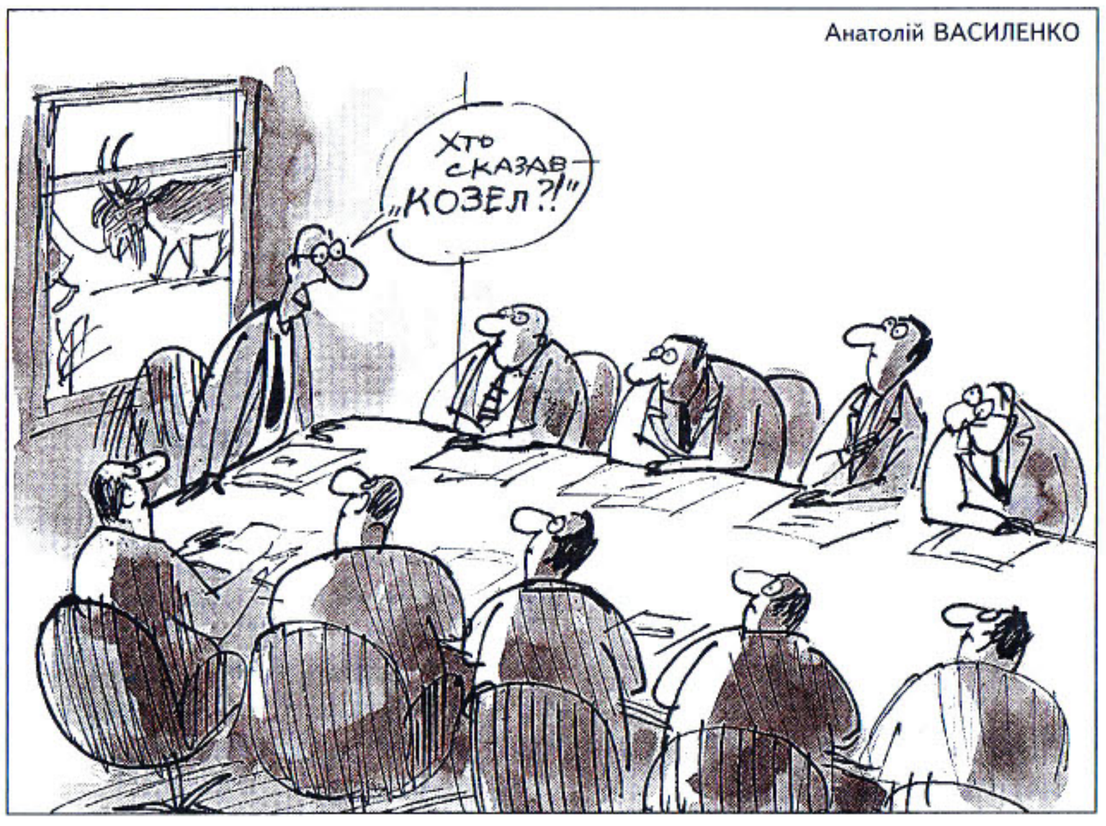

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СТРАХУВАННЯ — переляк.

ВИЖНИЦЯ — косарка.

ГОРЛИЦЯ — краватка.

ФРАКЦІЯ — майстерня з пошиття фраків.

УНІКУМ — унікальний кум.

СОВОК — малюк сови.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ Сарненського району Рівненської області.

МІЖ-УСМІШКА

НЕ СЬОГОДНІ

Двох друзів, Василя і Петра, які смикнули зайвого, офіціант намагається вивести із ресторану.

— Петре,— каже Василь,— зараз, здається, я йому вріжу! Хай не пристає!

— Не зараз, Петю, краще завтра. На свіжу голову.

ДЕЩО ЗМІНИЛОСЬ

Мати дочці:

— Ще до весілля я тобі казала, що твій Сергій — круглий дурень!

— Ну, мамо, ви не зовсім праві, це вже він тепер круглим став, від хорошого життя...

ЦЕ ВСЕ ПРО НЬОГО

Хлопець до дівчини напередодні свята:

— Кохана! Дозволь подарувати тобі цю сумочку з крокодилової шкіри!

— Ах! Крокодил! Це так на тебе схоже!

ЧИЯ ВИНА

— Петре, кажуть, тебе дружина в екстрасенса від пиятики кодувала?

— Так. По фотографії.

— Ну, а чому ж не допомогло, екстрасенс надурив?

— Та ні, екстрасенс не винен. Просто я на тому фото був знятий тверезим.

НЕ УКРАДИ

Батько наставляє свого підрослого сина:

— Синку, пам'ятай: ніколи нічого не кради в людей. Я тебе на наш завод влаштую...

ТІЛЬКИ ДОБРА

Хлопець пропонує дівчині одружитись.

— А як на це подивиться твій батько? — Тривожно запитує та.

— Що ти! Мій батько мені лише добра бажає!

— Я так і знала, що він буде проти...

ПОТОЙБІЧНЕ

В пеклі до головного чорта приходить чорт-воротар:

— Шеф, там із податкової поліції.

— То й що? У нас для всіх небіжчиків єдині правила.

— Але вони живі!

— ??

— Прийшли перевірити, чи всі перед смертю заповнили декларації і не приховали податків...

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

Георгій МАЙОРЕНКО

Друже Перче! *Не знаю, чи напишуть про це історики, а в «Перці» таке варто розповісти. У нас на Дніпропетровщині так «розпайовували» землю, що «розпаювали» навіть древні кургани. Дехто пояснює це низькою культурою керівників господарств. Ділили землю, може, керівники і з «низькою культурою», а от з якою затверджували і підписували документи про це у районних організаціях? Невже з такою самою?*

Василь САЛАТА.

м. Дніпропетровськ.

Олексій КОХАН

— На що скаржитесь, пане Сальєрі?
— Слава Моцарта спати не дає...

ФРАЗИ

** Юність - пора, коли не потрібно приховувати свій вік.*

** Декольте не лише економить матерію, а й розширює можливості.*

Микола ВІТЧЕНКО.

Владислав ШИРЯЄВ

— Облиш ти своє яблуко! Тут така заморська смакота!

НЕ поспішайте казати...

Ви можете без особливих втрат поминути кілька митниць із непідкупними (або з дуже дорогими цінами на їхнє сумління) дозорцями; вас може обійти лиха година у потягу, літаку, на кораблі; ви без шкоди для здоров'я можете виступати в цирку і ковтати на публіці не шпаги, а буфетні канапки з форшмаком; у набитому під зав'язку автобусі передавати на квиток сотенну купюру. Усе це, якщо ви везунчик, ви можете. Але... Але ніколи не кажіть «Нарешті на місці!», вийшовши з потяга у Львові. Не поспішайте. Спочатку ще треба перейти привокзальну Двірцеву площу...

Зрештою, сказати «Нарешті на місці!» можна, але добратися до того місця ви можете обчищеним до нитки, хоча й у одязі.

Насамперед це стосується «човників», що повертаються з економічних турне, заробітчан, що склали копійку на закордонній знущалівці, іноземних туристів та іншої публіки з грошима...

Якось до Львова прибуло два офіцери (які і їхали парою, аби не взяла їх вража сила), щоб купити тут популярний нині «бусик». На Двірцевій площі до них підійшло двоє у міліцейській формі. Козирнули, запропонували свій куций службовий сервіс. Він, як ви знаєте, полягає в тому, щоб зорієнтувати людину у міському лабіринті, і, взагалі, запитати, якого ділька ви товчетеся біля вокзалу, а то тут, бачте, ходять наркомани, грабіжники й усілякі інші лиходії...

Аби охоронці правопорядку повірили у їхні добрі наміри, офіцери заговорили про улюблені «бусики», а для переконливості показали гроші. Це була лише мить, але «міліціянти» мали таку шалену стартову швидкість, що їх не наздогнали навіть на таксі. 5000$ щезли у провулках і вуличках. Вояки помчали до працівників транспортної міліції, а точніше — до управління МВС України на Львівській залізниці. А там: «Де вас, панове, пограбували? Не у вагоні, не на вокзалі, а, кажете, на Двірцевій? Тоді заяви треба писати не нам, а в Залізничний райвідділ міліції міста Львова. Так-так, просимо не лаятися, бо на це є стаття».

Саме цю особливість територіального поділу добре вивчили нічні таті. Вони знають, де і коли братися до ваших кишень. Ранкові потяги з-за кордону, Києва, «від бацька», як називають білоруські маршрути, прибувають тоді, коли на Двірцевій площі і Чернігівській вулиці, яка веде від вокзалу в місто, нема міської міліції. Чи не тому на площі то там, то сям у пітьмі «дрімає» автомобіль зеленого кольору з підозрілими особами в салоні. Машина ця зареєстрована на чоловіка, що має прізвисько «Боб», колишнього львів'янина, а нині приписаного десь у сусідній Івано-Франківській області.

Діє (вірніше — діяв) тут і 27-річний «Лом», керівник приїжджої групи злодіяк, до якої входили троє братів. До речі, саме вони пограбували недолугих вояків рідної армії. Лиходії завжди вправлялися о світанковій порі. Як це діялося? Один із них прогулюється пероном і обирає «клієнта». Або сідає до поїзда на одній із останніх перед Львовом станцій і «зсередини» вивчає «контингент». Визначивши жертву, він наводить на неї братків. На Двірцевій ті підходять до людини, називаються працівниками міліції, тицькають перед очі якісь «аусвайси» і просять підійти до «барабана» (диспетчерська на трамвайному кільці), бо «є дані, що ви перевозите наркотики». І починається шмон. Паралельно запитують, чи не везе, бува, громадянин валюти і чи задекларував її.

Громадянин починав усвідомлювати, що це грабунок, коли його били в чоло і тікали. Аби убезпечити втікачів, тут же раптом з'являлися схожі на грабіжників типи, яких хапала міліція, а за годину-другу випускала, не знайшовши доказів злочину.

Можете запитати, чому це я так ретельно описую перебіг кримінальних подій на львівській Двірцевій площі? А раптом котромусь із вас, шановні, з купкою грошей доведеться добиратися у справах чи після справ до Львова. То я оце й хочу, щоб ви, боронь Боже, бува передчасно не вигукнули вголос чи подумки «Нарешті на місці!».

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

До 100-річчя від дня народження

Володимир ГЛИВЕНКО народився в 1903 році. Закінчив Київський державний художній інститут. З 1930 року працював художником у ряді газет та журналів, ілюстрував книжкові видання. Протягом кількох десятиліть був одним із улюблених авторів «Перця». Його роботи зберігаються у художніх музеях Києва, Одеси, Львова...

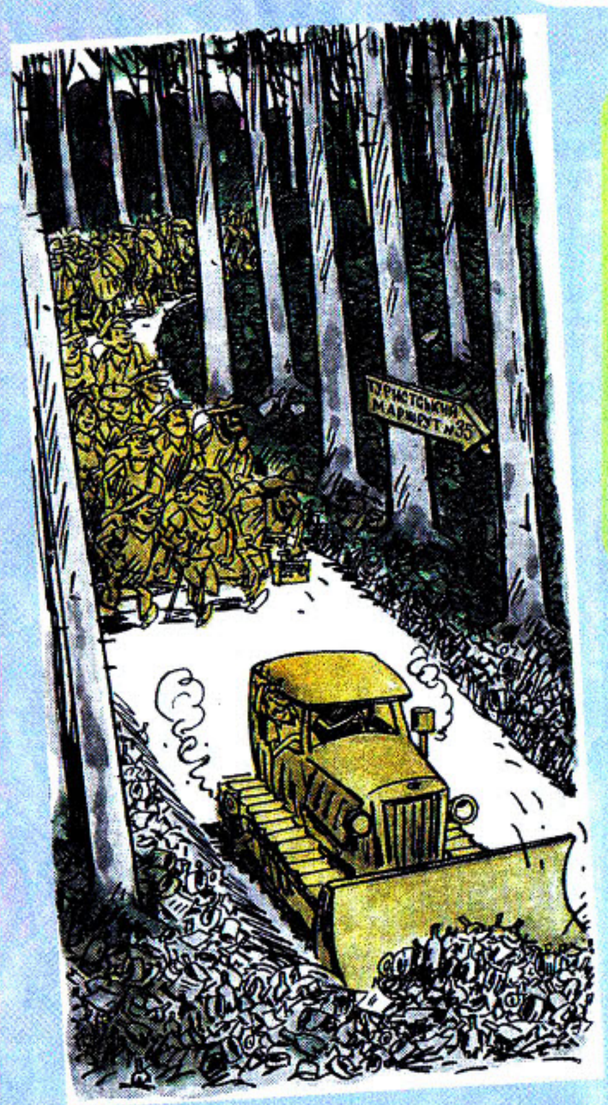

— Кажуть, весняне повітря дуже п'янить, тож я взяла тільки закуску.

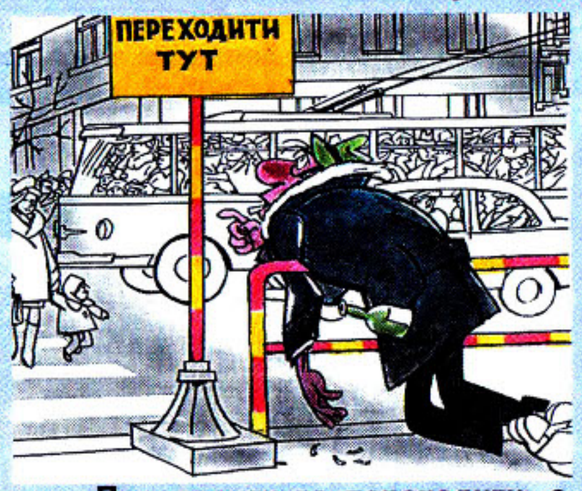

— Переходити то переходити, а де ж перелазити?!

— Гарні в тебе, Христе, діти: кожного вихідного провідують матір.

— От ви скаргу строчите, а погляньте, як уминає цей дід холодний суп і холодні котлети!

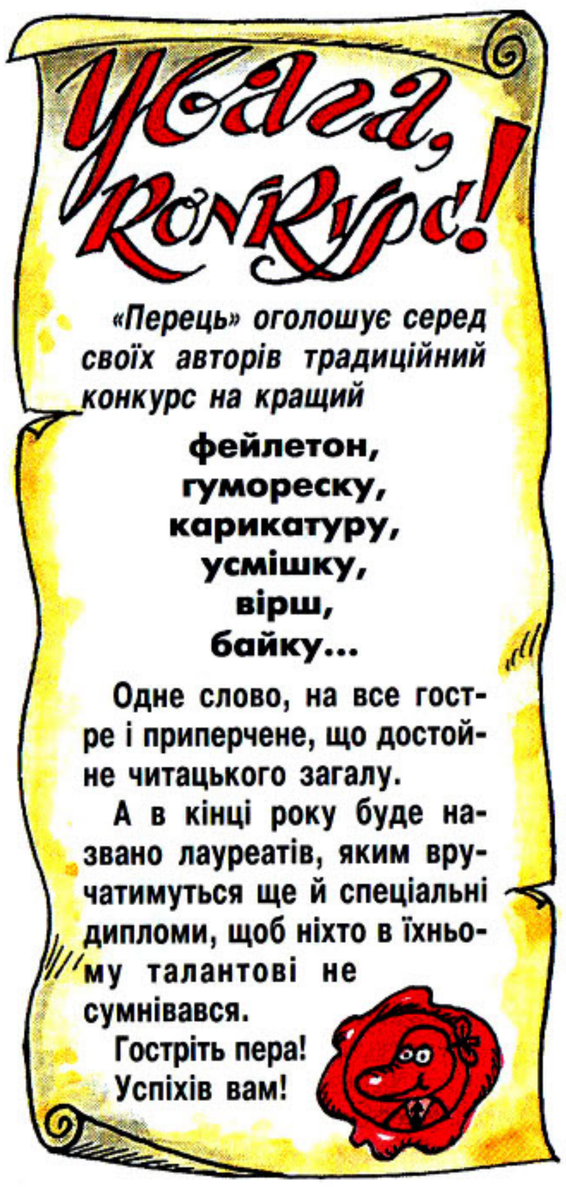

«Перець» оголошує серед своїх авторів традиційний конкурс на кращий

фейлетон,
гумореску,
карикатуру,
усмішку,
вірш,
байку...

Одне слово, на все гостре і приперчене, що достойне читацького загалу.

А в кінці року буде названо лауреатів, яким вручатимуться ще й спеціальні дипломи, щоб ніхто в їхньому талантові не сумнівався.

Гостріть пера!
Успіхів вам!

ЗРОЗУМІЛА

Заходить чоловік в генделик. Замовляє:

— Мені сто грамів горілки і бутерброд.

Буфетниця налила йому сто грамів у склянку.

— Ні, ні, мені в одноразовий посуд,— запротестував він.

— Зрозуміла,— сказала жінка за стійкою і перелила горілку із склянки в пластмасовий стаканчик.

НА НАШУ КОРИСТЬ

Сільська футбольна команда повертається з виїзної гри. Один із вболівальників команди зустрічає автобус із футболістами і запитує у першого, що вийшов з автобуса:

— То який рахунок? Чия взяла?

Футболіст відповідає:

— Чотири-чотири і дві штанги на нашу користь.

ПОРАДА

За часів Союзу чоловік був знаменитим бригадиром. Про нього, як про передовика виробництва, писали в газетах. А тепер він став підприємцем, відкрив своє виробництво. Якось скаржиться сусідові:

— Не дають мені нормально працювати — відключають електроенергію.

— Про тебе стільки писалося в газетах,— каже той. — Ти перевиконував плани виробництва на багато відсотків і при цьому економив багато електроенергії. То працюй на зекономленій!

БАБУСИНА ПРОВИНА

Учень з'явився в школу на другий урок. Вчителька питає його:

— Петре, чому ти запізнився сьогодні?

Петро відповів:

— Та бабуся заспала.

КОЛОРАДСЬКІ ЖУКИ

Питає сусід у сусіда:

— У Вас є колорадські жуки?

— Якщо треба, то назбирайте. Я не позичаю, я по-сусідськи Вам даю,— відповідає сусід.

ПОДРУЖНЯ ПАРА

На курорті ведучий веде культурну програму. Побачивши, що одна пара сидить, обнявшись, він запитує:

— Ви подружжя?

— Так,— відповідають вони.

— Ви звідки? — запитує ведучий у чоловіка.

— З Києва,— відповідає чоловік.

— А Ви звідки? — запитує в жінки.

— З Харкова.

Павло ДВОЙНИЙ.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Все! Заплатив за електроенергію, за газ! Сплатив усі податки!
— І як це тобі вдалося?
— А я хату продав!

Олексій КОХАН

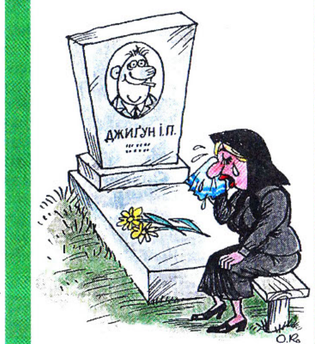

— Єдина втіха: тепер знатиму, де мій чоловік ночує...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

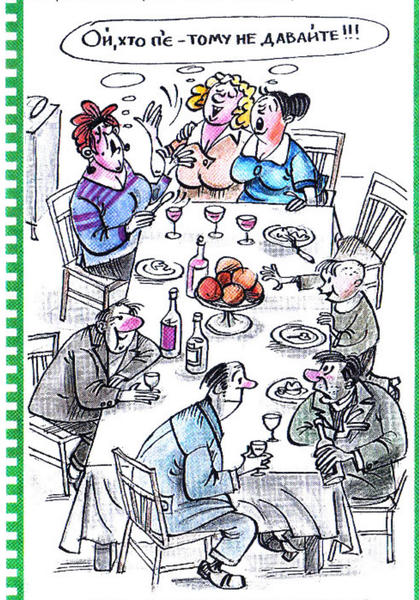

— Куме, знову вони своєї затягнули!

Віктор ПОПОВ

Владислав ШИРЯЄВ

— Слухай, Клавко! А твоєму шефові випадає «далека дорога» і «казенний дім»!!!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Володимира Адамовича)

— Ми на шляху конструктивного діалогу з нашими опонентами.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

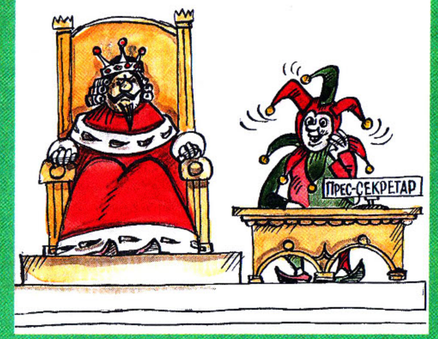

Анатолій ВАСИЛЕНКО

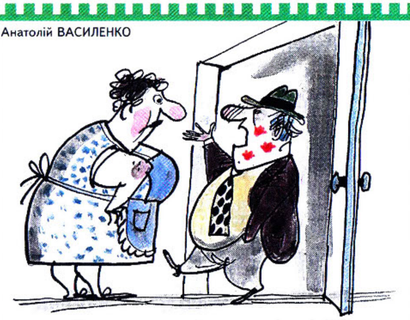

— Так, мене поцілувала жінка! Жінка-міліціонер, за те, що я правильно перейшов вулицю!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А тобі скільки платять за відсидку?

Сергій РЯБОКОНЬ

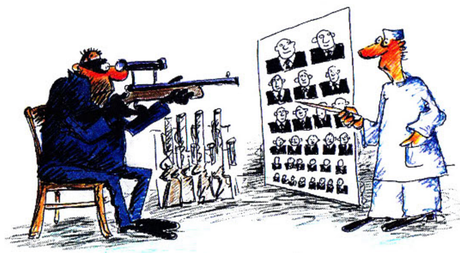

Дякуємо, сер!..

Леонід СУХОРУКОВ
Дружній шарж.

От, їй-бо, язик не повертається сказати, що Леонід Сухоруков — гість у перчанській хаті. Та й острах бере: ану ж наші правдолюбні читачі обуряться — це що, мовляв, у вас там уже пам'ять одібрало, що ви Леоніда Сухорукова до гостей тулите?! Та ми ж цього чудового майстра афоризму вже он скільки літ як автора «Перця» знаємо!..

Що ж, проти факту, як той казав, не попреш, тут хіба що тільки проти одного можна впертися: з пам'яттю у нас, Богу дякувати, поки що усе гаразд. Пам'ятаємо, що знаний нині й далеко за межами України сатирик Леонід Сухоруков свого часу працював у кібернетиці; що був викладачем Київського університету ім. Т. Г. Шевченка; що він — журналіст, кіносценарист, автор музики та музичний оформлювач багатьох телепрограм, постановок, кінострічок; перший редактор першої у нас дискотелепрограми «П'ять хвилин на роздуми», а перша книжка цього майстра лаконізму вийшла в Україні п'ятнадцять років тому і не забарилася стати бібліографічною рідкістю. (Принагідно зауважимо, що тепер готуються дві його книжки трьома мовами одразу). І, звичайно ж, ми пам'ятаємо, як Леонід уперше в «Перець» зі своїми афоризмами завітав добрих двадцять літ тому. З тих пір і донині він своя людина у перчанській хаті...

Значить, і справді не випадає нам на Леоніда Сухорукова дивитися, як на гостя. Але це, коли з одного боку дивитися, а коли з другого,— то таки ж гість!

Ось уже кілька років Леонід живе і трудиться аж за Ла-Маншем.

Перекочував туди пан Сухоруков на запрошення британської освітньої групи «Віндзор Едукатіон» керувати організацією навчання студентів із країн СНД у Великій Британії та інших краях. Саме цим (керуючи та організовуючи тобто) він чесно заробляє собі на хліб.

Але, як відомо, не хлібом єдиним живе людина. Тому-то до основного свого заняття Леонід долучив іще одне: на громадських, як би у нас сказали, засадах веде у тамтешній україномовній газеті «Українська Британія» сатирично-гумористичну сторінку. Робить це у формі започаткованого ним афористичного бліц-інтерв'ю.

Під час чергових відвідин Києва, добродій Леонід завітав і до нас. Отут, побоючись, що читачі «Перця» не завжди читають «Українську Британію», ми попросили сера Сухорукова дати й нам таке інтерв'ю.

Отже:

— Ми вже понад десять років усе переходимо до капіталізму. В «дикий» ускочили спритно, а нормального ще й не нюхали. Тож цікаво, що скаже про капіталізм людина, яка має можливість роздивитися його зблизька, у класичній, так би мовити, країні капіталізму?

— Капіталізм — це свобода, яку неможливо купити без достатнього капіталу.

— Боюся, що наступне запитання може здатися банальним...

— Найвища банальність — це споконвічне бажання її уникнути.

— Гаразд. Тоді скажіть, коли Ви захопилися афоризмами?

— Після народження.

— Як поява дитини позначається на сім'ї?

— Народження першої дитини перетворює нас на дорослих за один день.

— А що можна сказати про одвічне питання взаємин батьків і дітей?

— Коли діти перестають запитувати, маса запитань з'являються у їхніх батьків.

— Якими Ви бачите гумор і сатиру в нашому сьогоденному житті?

— Наша зарплата — це гумор, сатира — спроба на неї прожити.

— У зв'язку з цим: Ваш погляд на життя взагалі.

— Життя — це проміжок між мрією та реальністю. І поділяється воно на два етапи: спочатку бракує розуму, потім — здоров'я.

— Скидається на трагікомедію. А як, до речі, Ви трактуєте трагедію і комедію?

— В комедії сміються над дурістю; у трагедії оплакують тих, хто сміявся.

— А тепер — про дещо із того, що сьогодні тим чи іншим боком зачіпає нас усіх. Що, наприклад, можна сказати про таку, недавно ще, здавалося б, чужу для нас штуку, як бізнес?

— Бізнес — як їзда на велосипеді: якщо ви не рухаєтеся, то падаєте. Бізнес — безсмертний, бо процвітає навіть на кладовищах.

— Якщо послухати наших можновладців, народних обранців, то ніби й усі дбають про державу, про благо народу — уболівають за святу, сказати б, справу. А на ділі чомусь воно не зовсім те виходить, а то й зовсім не те.

— Те, що від Бога,— завжди під прицілом Диявола.

— Багато хто схильний думати, що політика — далека від істини. А як, на Ваш погляд,— є зв'язок між ними?

— Є. Коли політик береться вносити у якесь питання ясність, істину виносять уперед ногами.

— Чим можна пояснити ту легкість, із якою дехто переступає через свої переконання?

— Найлегше переступити через свої переконання, коли вони — мертві.

— І на завершення: чи помилялися Ви коли-небудь?

— Людина, яка ніколи не помиляється, є помилкою природи.

— Дякуємо, сер.

ДЕБЮТ у Перці

Два міліціонери нудьгували біля станції метро.

— Васько,— раптом каже один.— А подивись, он хлопець у синій курточці йде. Може, перевіримо чи немає у нього наркотиків?

— Петре, та який же з нього наркоман? Вдягнений добре, з мобілкою.

— То, може, торгує наркотиками?

— Гараз, давай «гальмонемо»...

Зупинили вони юнака, представилися. Усе чин-чином. А потім і запитують:

— А наркотиків у вас, молодий чоловіче, немає?..

—Н-н-немає,— зблід той.

— А якщо перевірити? Он ви тримаєте руку в кишені. Що в руці?

Переляканий юнак витяг-

ПЕРЕВІРИЛИ

нув невеличку пробірочку з кількома таблетками.

— Наркотики?— зраділи стражі порядку.

Хлопець заперечливо захитав головою.

— Так ми тобі й повірили! Василю, може, в аптеку зайдемо?..

— Фармацевт без хімічного аналізу не визначить.

— Тоді у відділення давай його!

— А раптом, це не наркотики? Через кілька таблеток півдня змарнуємо. Скажуть, діяли непрофесійно...

— То, може, скуштуємо? Нам старшина ж колись давав і нюхати, і куштувати, щоб були у курсі.

— Пробуй.

— А чому я?

— Ти ж запропонував хлопця затримати.

— Давай пополам!

Переламали таблетку.

Василь пожував:

— Нібито — воно, нібито й — не воно... Пожував і Петро. Замислився.

— Не розібрав. Тільки щось у животі забурчало.

— І у мене!

— Хлопче, останній раз питаємо, що це у тебе за таблетки?!

— Та це я діду пурген ніс,— нарешті прийшов до тями хлопець.— Куди ж ви побігли? Пробірочку віддайте... Ну ось... Знову дід буде мучитися...

Єгор ВОРОБЙОВ,
студент IV курсу
Відкритого міжнародного
університету розвитку
людини
«Україна».

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це тигр бенгальський чи уссурійський?
— Це дуже голодний тигр!

Микола КАПУСТА

Муравей і Бабка

ПРИТЧА ПРО БАЙКУ

У мене гостювала
І баєчку подарувала...
Л. Глібов.

Жила-була в одному лісі одна Бабка. Все літо вертихвістка тільки те й робила, що нічого... не робила. Це ж треба, га? Танцювала і співала! Співала й танцювала! І це їй, уявіть собі, страшенно подобалось, і в цьому ділі не мала вона рівних!

А по сусідству жив один Муравель. Трудяга невиправний. Все життя він тільки те й робив, що тяжко... робив. Колоди з лісу тяг. Своїм горбом на прожиття заробляв.

Ось якось тягне він чергову дровиняку разів у ...надцять більшу за себе — надривається, килу наживаючи. Аж гульк — навстріч Бабка пурхає, якесь там балетне па-де-де витанцьовує. Елегантна, фігуриста, пластична! І пританцьовує, і наспівує, і сексуально пурхає. А яка в неї грація, голосок! Замилуєшся! Зачіска — моднюща! Педікюр! Манікюр! На великих фасеткових її очах — отакезні захисні окуляри — чи не за тисячу доларів придбані. Із вбрання — тільки бікіні, але ж останній крик моди! Буцімто від Кевін Кляйн.

Парасолькою грається, вся така квітуча.

— Ах, ферміка,— озивається співчутливо (фермікою мурашок по латині називають), — який ти, даруй, банальний! Таке чудове літечко, на пляжах — рай, а ти... Коли тебе не зустрінеш, ти все в кухвайці та кирзачах — пхе! — колоди тягнеш. І не набридло тобі? Мені тебе шкода, дурнику трудящий!

— А мені — тебе,— одказує стомлено сусід.

— Три ха-ха! А мене — чого?

— А того... Протанцюєш та проспіваєш літо красне, де ти, вертухо, взимку житимеш, що, дзиго, їстимеш?

— А, може, я створюю товариство з обмеженою відповідальністю, — засміялася Бабка і полетіла собі на пляж.

«Позагорай, поки ще маєш час,— думає Муравель, впрягаючись у шлею свою віковічну.— Побачимо, як ти взимку... Загоратимеш. Коли захурделить, прибіжиш до мене за рятунком, дармоїдко. Проситимеш захисту та чого-небудь в ротик покласти...»

Швидко чи ні — прийшла осінь. Замчижило, задощило. Мокре листя летить, голі дерева гіллям сумно торготять. А з-за обрію в степ уже зима суне.

Тягне Муравель колоду, куфайка на ньому — вата з усіх дірок стирчить, облізла заяча шапка, на ногах — валянки-чуні, латані, клеєні. А колода з кожним кроком важчає і важчає...

«Старію,— зітхає Муравель.— В молодості й більші тягав і не здавалися вони такими важкими, як тепер...»

Аж гульк — навстріч Бабка. На ній пальто від Кардена, взуття від Версаче, на голівці моднюще шляпо від Валентино.

— Куди зібралася, сусідко?— зупинився Муравель передихнути.

— Осінь, зима на носі, зайнятись нічим. Нудьга! То я оце зібралася в Париж — на презентацію осінньо-зимової колекції мод. Потусуюся в бомонді. Фуршети там — ого-го! Заодно й норкову шубу замовлю. А з Парижа на Кіпр, або на Мальдвіни махну — дюдю там перекантую. А ти все дровиняки тягаєш?

— Тягаю,— зітхнув Муравель.— Послухай, що я тобі хочу сказати. Глібов, виходить, щось переплутав? Коли писав, що ти взимку прибіжиш до мене захисту од холодів шукати і до весни прогодувати мене благатимеш.

— Який... Глібов?

— А той, що про коника-стрибунця байку написав. Котрий, як і ти, все літечко проспівав та протанцював.

Коли гальк — аж в степ широкий
Суне лютая зима.
Коник плаче, серце мліє,
Кинувсь він до Мурав'я...
А той, себто я, і відповідає йому:
Проспівав ти літо гоже, —
Вдача вже твоя така, —
А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!

— І ти в байки віриш?— сміється Бабка.— Відстав, голубчику, від життя. Тепер не ті часи. Тепер часи настали не Муравля, а — Бабок та Коників-стрибунців. Бувай! Я в аеропорт спізнюсь... Хоча стривай. Там рахунок тобі прийде. І не один. Не забудь своєчасно оплачувати.

— Ра-ахуно-ок?— ледь не впав на місці Муравель.— За віщо?

— За колоди, що ти їх із лісу тягаєш. Віднині вони мої. Я ж ліс приватизувала. Тепер за кожну колоду маєш моєму представнику, доки я на Кіпрі та Мальдвінах загоратиму, платити. А ціни нині такі, що коли б тобі не довелося на морозі танцювати гопака! А Глібову передай три ха-ха!

Замість моралі. Як писав Леонід Глібов: «Панове громадяни! Ся байка вам в пригоді, може, стане...» А раптом?..

Валентин ЧЕМЕРИС.

ПЕРЧИНКИ

УВАГА!

З 1 по 30 серпня буде проводитись хлорування води. Вживати хлоровану воду суворо забороняється! Одначе, у зв'язку з браком коштів на закупку хлору, ніякого хлорування проводитися не буде. Вживати нехлоровану воду забороняється тим більше!

ПРОГНОЗ ПОГОДИ

Завтра на всій території буде дуже тепло та сухо. А якщо раптом вдарить мороз чи піде дощ — ну що ж — у нас демократія!

ЦИРК

У нас кіна нема. Але є цирк.

МУЗИЧНИЙ ОЛІМП

Закінчився міжнародний конкурс відеокліпів «Кайфдрайв 2002». Гран-прі без особливих зусиль завоювала суперзірка Ванеса Цибульченко з кліпом на пісню «Я у татуся — президента фінансово-промислової групи — єдина дочка».

Олександр ПЕРЛЮК.

Вадим СИМИНОГА

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

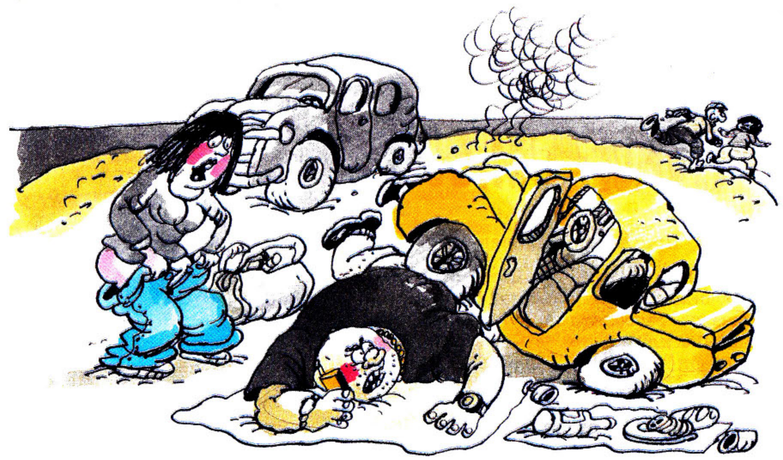

Як я не ухилявся, на мене таки наїхали!

ЗНОВУ ДЕФІЦИТ

Отака дрібниця. Навіть глобальне потепління не перехопило так дихачку, як бланки.

Куди не кинься, скрізь вони потрібні. Ось, наприклад, на паспорти. Без бланка паспорта ні обміняють, ні нового не видадуть. Тільки в тім то й біда, що в Україні ці бланки в страшному дефіциті. Люди не знають, що вже й думати. Одні подейкують, що друкарня бланкова згоріла, а інші запевняють, що ту друкарню комуністи захопили. А при комуністах ви ж знаєте, які були дефіцити. Чи так воно, чи інакше, але на Черкащині паспорти не видаються ще з минулого року. Та й трясця на нього, на того паспорта, якби пенсію без нього давали! А так — дудки. Немає паспорта — сиди голодний. На цвинтар без паспорта — і не рипайся. Будеш лежати, поки бланки не надійдуть. А там черга. Ото клопоту рідні! То ж не вмирайте.

Одружуватись теж не спішіть, якщо паспорт не поміняний. Весілля можете відгуляти, а сам шлюб прийдеться відкласти до кращих часів. Бо куди ж ту печатку ліпити? Живіть, як голуб із голубкою, воркуйте, кохайтеся, а діточками поки що не обзаводьтеся. Почекайте, коли вже ті каторжні бланки з'являться. Бо ростиме дитина безбатченком, як байстря. Ба, ще гірше! Байстрюкові хоч ім'я та прізвище запишуть.

А що робити молоді, коли по шістнадцять виповнилося? Куди після школи? А нікуди без паспорта. Ні працювати, ні вчитися. Та й виїхати, зрештою, нікуди не можна. Ви уявляєте, яка у нас маса випускників?!

І без глобального потепління жарко стає...

Поет Маяковський свого часу діставав із широких холош пурпурового дубліката безцінної ваги. «Читайте, заздріть»,— закликав він. А ми сьогодні вимахуємо червоними рясними шароварами, із яких і дістати нічого.

Бланків немає...

Володимир ТКАЧЕНКО.

м. Сміла
Черкаської області.

Олексій КОХАН

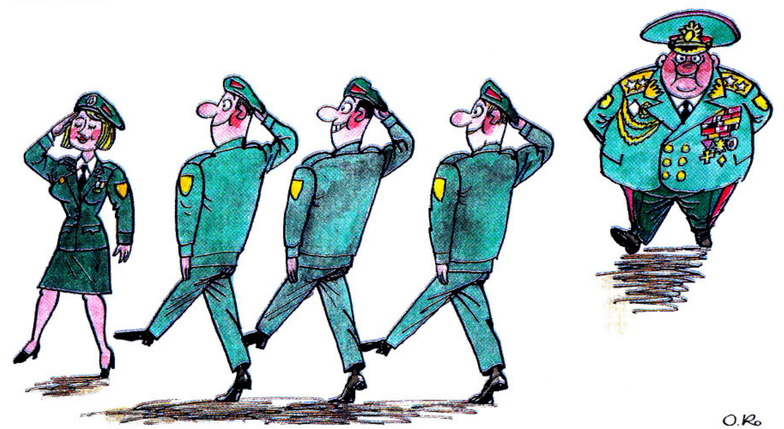

ПЕРЧЕНЯ

ПО СПРАВЕДЛИВОСТІ

З розповіді про Ходжу Насреддіна

В одному місті жив бідняк. Йому вдавалося заробляти лише на хліб. А то йшов він якось повз харчевню. Звідтіля — такі пахощі. У бідняка аж слина покотилася. Заглянув він у харчевню, а там на вогні сковорідка шипить, і з неї йдуть такі випари! Бідняк присів біля сковорідки, відламав шматочок хліба і потримав трохи над парою, що здіймалася вгору. З'їв — смачно! Це не те, що сухий хліб. Відламав ще шматочок. Потримав над парою — і знову з'їв.

Власник харчевні дивився на бідняка і хитро посміхався. Але як тільки той закінчив свій обід, схопив бідолаху за комір:

— А тепер заплати!

— За що?— здивувався бідняк.

— За те, що з'їв!— каже господар.

— А я жодного шматочка у вас не взяв.

— А випари?

— Випари — є випари. Вони все одно б розлетілися в повітрі.

— Значить, не будеш платити?

— Не буду.

— Тоді пішли до судді.

А в той час у місті суддею був Ходжа Насреддін. Він вислухав власника харчевні і замислився. Через хвилину підкликав його ближче до себе. Насреддін витягнув із кишені кілька монет і дзенькнув ними біля вуха багатія:

— Одержуй!

— Що це означає?— здивувався той.

— Те, що ти хотів,— відповів Насреддін.— Плата. По справедливості. Той, хто продає пару від страви, одержує дзенькіт від грошей.

Переповів М. ОСТАПІВ.

ШВИДКО

— То ти, Семенку, завжди довго одягаєшся,— каже мати.— А це ось так швидко і одягся, і взувся. І все без моєї допомоги. Аж дивно.

— А що тут, мамо, дивного?— озвався Семенко.— Це ж я збирався не до школи, а в кіно.

НАВЧИВСЯ

— Ну, чому ти, синку, навчився сьогодні в школі на уроках?

— Та на уроках — нічому. А от на перерві навчився свистіти.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

РЕБУС

Той, хто правильно розшифрує ребус, прочитає українське народне прислів'я.

Склав М. ЗАЄЦЬ.

КРИЛАТЕ СЛОВО

— Що таке «крилате слово»?— питає вчителька у дітей.

— Це таке слово,— відповідає Максимко,— яке в одне вухо влітає, а з другого вилітає.

ЦЕ НЕ ГУСИ

Малюка ущипнув гусак. Наступного дня, побачивши гусей, хлопець підбіг до мами з криком:

— Мамо, прищіпки йдуть!

Записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

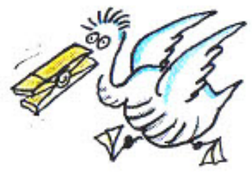

ЗАГАДКА

«ПЕРЧЕНЯТКА»

Живуть у лісі
гарні і хвостаті.
Про них казки
читають дітворі.
А як їх звати,
треба відгадати.
Одна в дуплі.
А друга у норі.

(Білочка, писанка).

Василь КРАВЧУК.

Подивився батько щоденник сина, побачив там «свіжі» двійки й сердито каже:

— Не дотримав ти слова.

— Як то?

— Бо обіцяв не приносити двійок, якщо я куплю велосипед, а приніс.

— Неправда.

— А то ж чому?

— Бо я їх не приніс, а привіз.

Іван МАРТИШ.

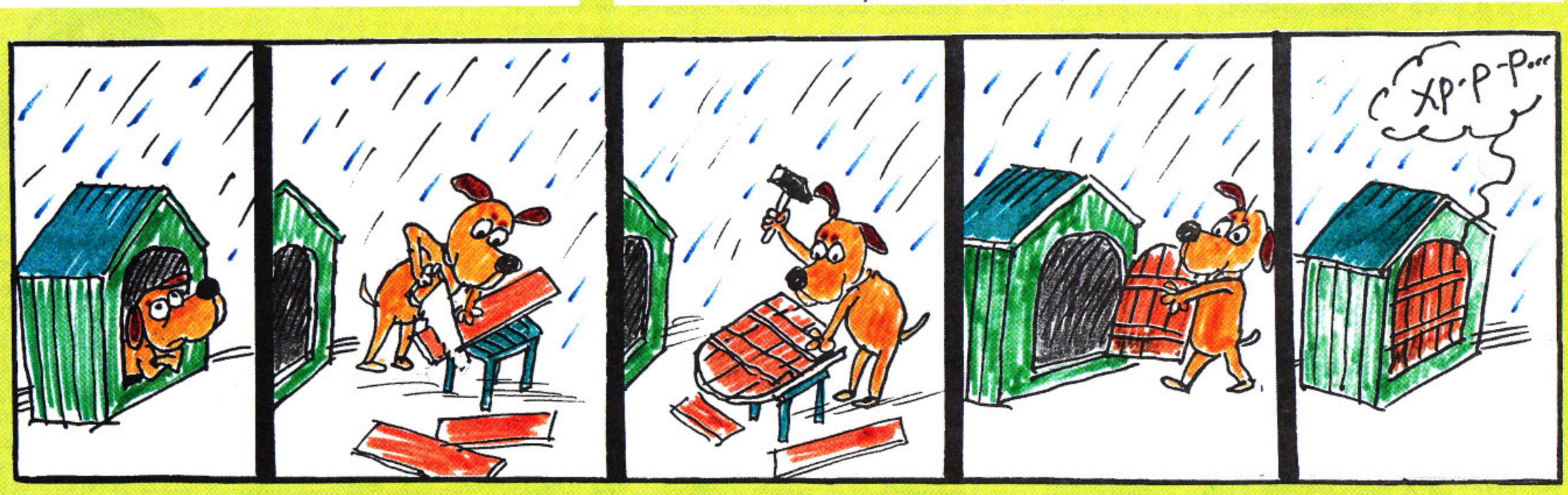

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Юні друзі! Журнал «Перець» випускає ще й веселу дитячу газету «Перченя», у якій аж 16 сторінок казок, анекдотів, конкурсів, розваг... Попросіть батьків, щоб вони передплатили її для вас на друге півріччя. Індекс: 33617.

ПРИДИБЕНЦІЇ

ВІДПОВІДНО ЗНАКОВІ

Автоінспектор зупиняє водія, який перевищив швидкість. Водій зразу поклав у права 20 гривень і простягнув автоінспектору.

— Ви знак бачили?— обурено запитує автоінспектор порушника.

— Бачив!

— І що там написано?

— Шістдесят!..

— Ну, а що ви мені підсовуєте?..

НОВИЙ РИБАЛКА

Повертається чоловік із риболовлі, а кіт не зустрічає, на його карасів дивитись не хоче.

— Що, хтось з рибалок тут був раніше за мене?— напускається він на дружину.

— Ні, кіт сам ходив на рибу!— перелякано доноситься із шафи.

ПРОМАЗАВ

Втіка один мисливець від розлюченого кабана і шепоче:

— Треба-таки було б мені не полювання взяти тещу! Вона б із цією свинюкою швидко справилася. Немає, мабуть, у світі такої звірюки, щоб вона над нею верх не взяла! По собі вже знаю...

ЯКОСЬ БИ ІНАКШЕ

Суддя, до крадія:

— Навіщо ви так часто і безсистемно грабували?

— В майбутньому обіцяю це робити рідше і строго за графіком.

Микола СКВОРЦОВ.

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Психологічна служба сервісу населення: у вас усі дома?

Віктор ПОПОВ

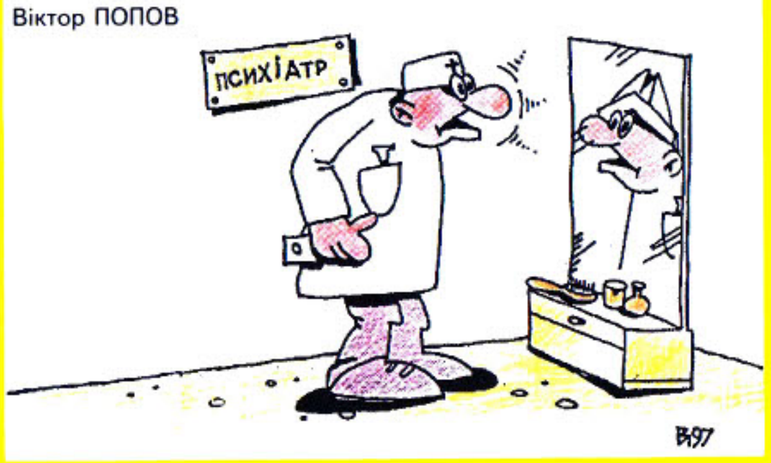

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

Друже Перче!

Вранці, коли дивлюся у вікно, спостерігаю, як із підвалу сусіднього будинку, де розміщено комп'ютерний клуб, буквально виповзають сонні підлітки. А на зміну їм приходять інші — ті, хто мав би йти до школи. Вони і з портфелями, і з рюкзаками, в яких книжки. Невже немає кому перевірити: чому діти в комп'ютерному клубі, а не в школі? Я вже не кажу, що ніякого контролю за іграми, які пропонують тут. У них здебільшого пропаганда насильства і жорстокості. Чув, що у деяких містах після перевірки багато комп'ютерних клубів закрили. Може, дійшла черга і до столиці?

В. ГРИВА.

м. Київ.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ХІПОДРОМ.

ПРИБИТКОВІ ГОСПОДАРСТВА.

ПОДЕРНІЗАЦІЯ ВИРОБНИЦТВА.

«ПРОЩАННЯ СЛИВ'ЯНКИ».

ХРЮКАДЕЛЬКИ.

КАКТУЗ.

ГРАМ-ПРІ.

БРАГОДІЙНІСТЬ.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ Сарненського району Рівненської області.

Олексій КОХАН

— Кажете, необачно проковтнули монетки? Нічого, ми вам зараз допоможемо.

ПЕРЛЮКІЗМИ

✓ Жіночими губами шепоче грім небесний.

✓ Якщо вже все розікрали, значить, час вже кінчати з розкраданням!

✓ Якщо вірити соціологам, то є ще такі дурні, котрі соціологам вірять!

✓ У нас співаки спочатку стають зірками естради, а вже потім починають розуміти, що співати вони зовсім не вміють!

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

УВАГА! УВАГА!

Той, хто полюбляє перець як рослину і овоч,
уже висіяв його насіння на розсаду в земельку.
Щоб і влітку, і восени бути із врожаєм.
А той, хто передплатив «Перець лише на перше півріччя,
мабуть, не забув завітати до поштового відділення або звернутися до листоноші,
щоб продовжити переплату і бути з «Перцем» до кінця року?
Якщо забулися, не баріться, зробіть це сьогодні.

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З НАМИ! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

УГОРСЬКИЙ КРОСВОРД

Е	Б	А	Р	О	Л		І	Д	Р	А	К
Н	О	Ж	Х	А	А	Т	А	А	Щ	О	
С	І	Л	У	Т	Х	Р	Е	С	Ь	Д	
І	Д	С	Т	О	Е	Д	С	К	В	М	
Л	П	А	О	Р	Ч	О	О	С	А	У	
Ц	Ь	К	В	О	К	Н	Л	Я	О	З	
Е	С	У	О	В	К	Д	О	З	Р	З	
Р	Г	О	К	Б	У	Р	К	І	Л	А	
Л	Е	В	Л	А	С	А	А	Р	О	К	
О	П	Е	А	Д	Н	І	К	О	Р	Щ	
Д	Е	Р	Ь	Ц	Е	Й	А	В	О	Б	

В українських народних прислів'ях і приказках пропущено окремі слова. Згадайте їх і потім закресліть у квадраті. Тут вони можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Кожну літеру можна використовувати лише раз.

1. Вік прожити — не ... перейти.
2. На те й щука у морі, щоб ... не дрімав.
3. На похиле ... й кози скачуть.
4. З великої хмари — малий ...
5. Коли б свині крила, вона б і ... зрила.
6. Горох — горох, вимолотити — ...
7. Наука в ... не веде, а з лісу виводить.
8. Хто людей питає, той і ... має.
9. Добре чужими руками ... загрібати.
10. І коваль, і швець, і кравець, і на дуду ...
11. Куй ..., поки гаряче.
12. Зробив ..., гуляй сміло.
13. Від теплого слова і ... розмерзає.
14. Гостре словечко, коле ...
15. Біда вівцям, де вовк ...
16. Моя ... скраю.
17. Ні в тин, ні в ...
18. Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на ...
19. Індик думав та у ... попав.
20. То лише ... від себе гребе.
21. Не рубай ..., на якому сидиш.
22. Найкраща птиця — ...
23. На чужий ... рота не роззявляй, а раніше вставай та свій наживай.
24. Найдорожчий клад, коли в сім'ї ...
25. Вінець — всьому ділу ...

Склав М. ОЧЕРЕТ.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Еней був парубок моторний». Це говорить про те, що і в ті часи вже почав зароджуватися технічний прогрес, наступала епоха моторизації, правда, в переносному значенні».

❋❋❋

«М. Коцюбинський подобається мені тим, що вміє дуже гарно описувати чарівну українську природу, від якої ми й тепер у захопленні, хоч і забрудненої».

(Із учнівських творів).

❋❋❋

«У зв'язку з самоліквідацією підприємства вважати Сидорчука В. скороченим».

(З ефіру).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 3

КОНТУР ПЕРО
АІР ДЕК
РИСКА
ИОСК
КІОСК
АСА ТЕГНАЛ
ТУР ВІДРО
РА РИГ
КОЗАК
ГОЛОВА З
СОЛОК Г
ГЕРА О
ОД П
НЛО А
ЬЧАРІВНИК

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ».

Поки розумний думає, то дурень уже робить.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Після того як у попередньому турі перемогу здобув аспірант «Києво-Могилянської академії», багато авторів, надсилаючи підписи до карикатури А. Василенка, починають листа так: «Я хоч і «Києво-Могилянки» не закінчував, але теж хочу взяти участь у конкурсі». (Малюнок пам'ятаєте? Ідуть два мисливці і бачать — на дереві скелет із рушницею).

Журі сподобався і підпис **Олександра Стрільця з с. Єлизаветівки Донецької області: *«Жаль бідолаху, мороз який, а він валянок загубив»*, і Василя Папуашвілі з м. Христинівки Черкаської області: *«Злізай, Петре, є по п'ять крапель»*, і Валентина Цукана, з с. Валуйського на Луганщині: *«Засів на сікача намертво...»* і...** На цьому, мабуть, зупинимося, бо призів усім не вистачить.

Вітаємо переможців!

А тепер запрошуємо придумати підпис до фотографії.

Конкурс триває!

Що робити...

Курсантам королівських ВПС Великобританії поставили таке запитання: «Що будете робити, коли під час польоту у двомісному літаку Їх Величність випаде з нього?»

Відповідей було багато. Зокрема:

«Вискочу вслід за королевою. Спіймаю її в повітрі й обоє врятуємося при допомозі мого парашута»;

«Покінчу з собою»;

«Після приземлення постараюся щезнути»;

«Зміню ім'я».

А правильна відповідь була така:

«Відновлю аеродинамічний баланс, порушений раптовим зменшенням ваги літака».

Терпець урвався

Маляр Оскар відставляє вбік щітку, сідає на стілець і розгортає пакунок із їжею.

— А, чорт візьми! Знову сандвіч із сиром! Я вже не можу його більше терпіти!

— То скажи жінці, щоб готувала тобі сандвічі з ковбасою,— радить колега.

— Не можу, бо я нежонатий, сам собі готую сандвічі.

ІНТЕРСМІШИНКИ

А чим іще?..

Американський турист прибув у Китай. Оглядає визначні місця та пам'ятки, вникає в особливості життя та занять місцевого люду.

Питає:

— Яке населення країни?

— Два мільярди...

Американець якийсь час «переварює» цю інформацію і ставить друге питання:

— А чим іще займаєтеся?

В науку

Шотландець виграв у лотерею мільйон і купив собі піаніно. А на другий день сусід бачить, що той вантажить інструмент на воза.

— Що таке? Повертаєш піаніно назад?

— Ні, вирушаю на перший урок.

Могла б і подумати!..

Майкл приходить о другій годині ночі і застає свою дружину в ліжку з якимось чоловіком.

— Я знаю,— каже він,— що ти стараєшся не перевтомлювати свої мізки думанням, але ж чи не могла б усе-таки якось підрахувати, що з тією мізерією грошей, що ти мені даєш, я ніколи не зможу сидіти в барі до ранку.

Підготував Д. МИТЮК.

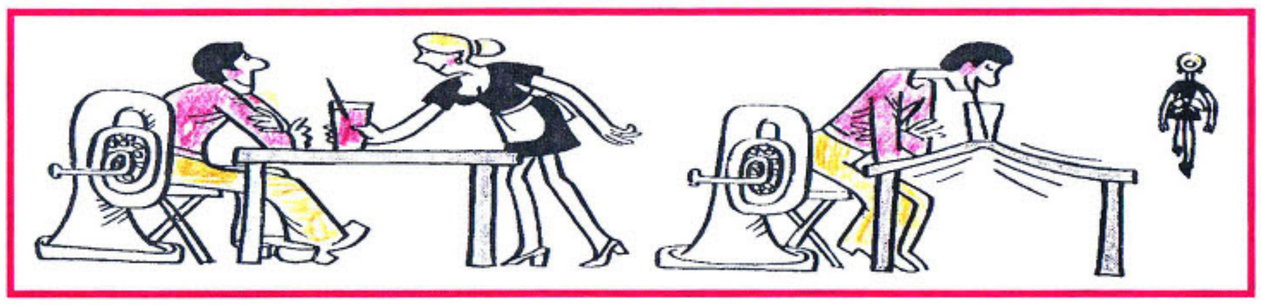

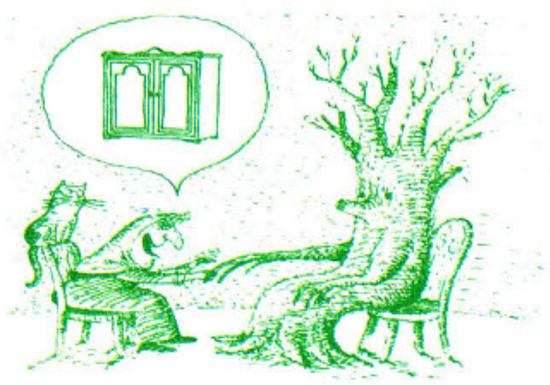

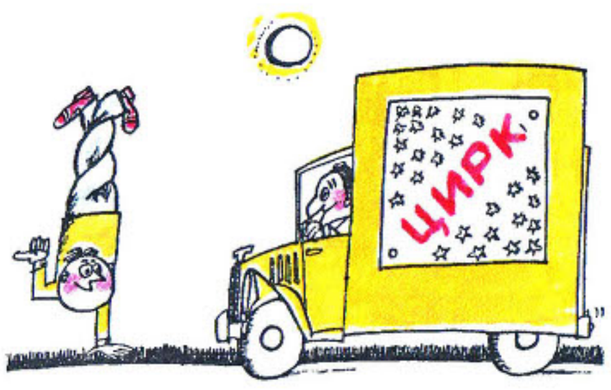

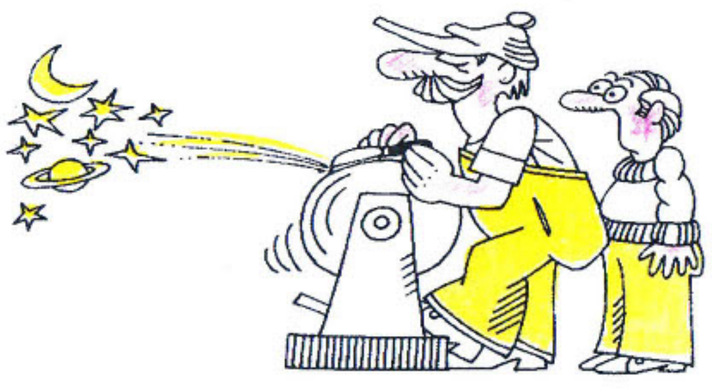

Минулої п'ятниці мій добрий приятель Ганс Шьонебергер благополучно повернувся із Франції. Того вечора розповів він мені вельми цікаву історію.

— На початку листопада минулого року чергова виставка картин глибоко схвилювала громадськість Марселя. Йшлося про традиційну міську премію. За усталеним звичаєм нею мав бути об'єктивно відзначений найудатніший твір образотворчого мистецтва. Численне журі, обране з перших осіб міста, довго зважувало, яку картину удостоїти своєю прихильністю. Після тривалих обговорень експерти одностайно зупинилися на воістину гідному подиву шедеврі, створеному молодою і напрочуд вродливою художницею. Майже всі члени журі дійшли думки, що та картина цілком відповідає новаторським пошукам у сьогочасному модерному живописі. А потім, на діловому засіданні із шампанським, голова журі докладно відзначив явні художні достоїнства шедевра.

Геніальна картина, написана жовтою і кольору чорної кави фарбами на полотні, завбільшки з рушник для обличчя, представляє розкішний схід сонця.

Вольфганг ЕБЕРТ

Геніальний ТВІР МИСТЕЦТВА

— Художниця прислала ще й другу картину,— продовжив голова уже приглушеним басом,— але це пейзаж на кшталт ширвжиткових серійних витворів.

Через тиждень художницю запросили прибути в місто для отримання високої нагороди. Видатний твір, накритий білим плісированим полотном, стояв на спеціальному постаменті посеред сцени.

— Нарешті, чарівні дами і шановні панове, дозвольте повідомити вам, що після об'єктивної оцінки ми присудили скромну нагороду нашого міста цій епохальній картині!— сказав голова.— Прошу вас, шановна пані, погодитися отримати цю нагороду.

Побачивши свою картину, художниця, на загальний подив, мимовільно верескнула.

— Це... Це просто жах! Безумовно, вона потрапила в посилку разом із багажною упаковкою.

— Не розумію, мадам!

— Це одна з пелюшок моєї дитини. Вона опинилася в посилці через мій недогляд... Та ще й невипрана.

Переклад із німецької.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1525)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар), Юрій ІЩЕНКО, Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 06.03.2003.
Підписано до друку 24.03.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 13840 прим.
Зам. 0110304.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, відділу розповсюдження 454-81-15, 454-81-38, реклами 441-81-39, факс 454-81-11, художнього відділу 454-81-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

perec-ua. perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua. perec-ua.

Індекс 74393

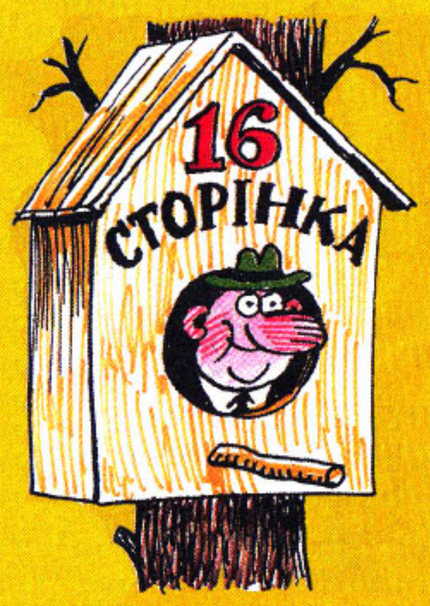

Володимир АДАМОВИЧ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Віктора Попова)

— Виходь по одному!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Іван САВЛЮК

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А де сидить ваш шеф?
— У в'язниці. Там безпечніше...

Олексій КОХАН

perec-ua.
perec-ua.

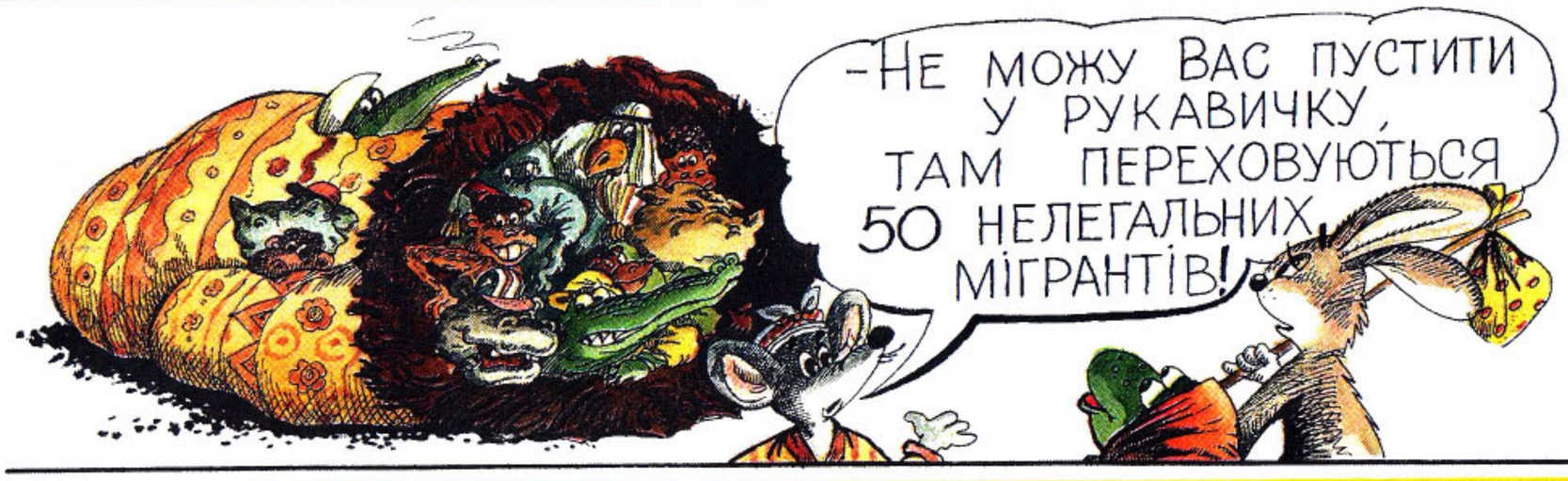

Георгій МАЙОРЕНКО